

# **Živeti je zame Kristus (8) – Kako ugajati Bogu. Svetost in perfekcionizem**

Gospodov klic, naj bomo  
»popolni, kakor je popoln  
nebeški Oče« (Mt 5,48), pomeni,  
da živimo kot božji otroci,  
zavedajoč se vrednosti, ki jo  
imamo v njegovih očeh,  
zasidrani v upanju in veselju, ki  
ga daje čutenje, da smo otroci  
tako dobrega Očeta.

26. Sep. 2025

Sredi španske državljanske vojne, po več mesecih skrivanja na različnih mestih, se sveti Jožefmarija odloči zapustiti glavno mesto. Mora priti nekam, kjer njegovo življenje ne bo ogroženo, in se na novo lotiti svojega apostolskega poslanstva. S skupino svojih duhovnih sinov se odpravi na nevarno pot, prečka Pireneje in dospe v Andoro. Po postanku v Lurdu se napoti v Pamplono, kjer ga tamkajšnji škof sprejme in mu ponudi prenočišče. Tam kmalu po prihodu, za božič 1937, v samoti opravlja duhovne vaje. V nekem trenutku med molitvijo zapiše:

»Meditacija: veliko hladnosti. Na začetku je sijala le otroška želja, da bi 'moj Oče-Bog bil zadovoljen, ko me bo sodil'. – Nato močan sunek: 'Jezus, povej mi kaj!', večkrat ponovljen in navdan s tegobo spričo notranjega ledu. – In še klic k moji nebeški Materi – 'Mama!' – in k varuhom in k mojim otrokom, ki se radujejo pri Bogu ... potem pa obilo solzá in

krikov ... in molitev. Sklepi: 'biti zvest urniku v vsakdanjem življenju'.«<sup>[1]</sup>

To so osebne zabeleške, v katerih opisuje, kako se počuti njegova duša, kakšni so njegovi vzgibi, njegovo duševno razpoloženje, in vse to izraža nadvse doživeto: led, solze, želje ... Zatočišča išče v svojih ljubeznih: v Očetu, Jezusu, Mariji. In na presenetljiv način sredi velike zunanje stiske, ki je vladala v tistem trenutku, napravi sklep, ki bi se lahko zdel nepomemben: držati se urnika v vsakdanjem življenju. To je nedvomno ena izmed veličin svetega Jožefmarija: združevanje afektivnega, intimnega in strastnega odnosa do Boga z zvestobo v dnevnem boju za na videz neznatne stvari.

## **Tveganje človeka, ki želi ugajati Bogu**

Nekomu ugajati je nasprotno od tega, da ga užalostimo, razočaramo. Ker

hočemo Boga ljubiti in mu ugajati, nas je seveda strah, da bi ga razočarali. Vendar pa lahko strah v našem umu in srcu včasih povzroči ravno tisto, čemur se skušamo izogniti. Poleg tega je strah *negativno* čustvo, ki ne more biti temelj izpolnjenega življenja. Morda zato »v Svetem pismu 365-krat najdemo izraz ‘ne boj se’ v vseh njegovih različicah. Kot da bi hotel reči, da Gospod vsak dan v letu želi, da smo osvobojeni strahu«. <sup>[2]</sup>

Obstaja neka vrsta strahu, na katero nas je opozoril oče na začetku svojega prvega pisma. Zapisal je, da je pomembno »izpostaviti ideal krščanskega življenja, ne da bi ga zamenjali s perfekcionizmom, in pokazati, kako živeti s svojo slabotnostjo in slabotnostjo drugih; zavzeti vsakdanjo držo zaupne vdanosti, ki temelji na božjem otroštvu, z vsemi posledicami, ki jih to prinaša«. <sup>[3]</sup> Svet človek se boji, da

bi užalil Boga. Prav tako ga je strah, da ne bi prav odgovoril na njegovo ljubezen. Perfekcionista pa se boji, da stvari ne opravlja dovolj dobro in zato se boji, da bo Bog jezen. Svetost ni isto kot perfekcionizem, čeprav ju včasih lahko zamenjujemo.

Kolikokrat se razjezimo, ko ugotovimo, da smo ponovno popustili svojim strastem, da smo spet grešili, da smo prešibki, da bi izpolnili najpreprostejše sklepe. Jezimo se in naposled pomislimo, da je Bog razočaran: izgubimo upanje, da nas lahko še vedno ljubi, da lahko zares živimo krščansko življenje. Preplavi nas žalost. V takih primerih se je dobro spomniti, da je žalost sovražnikova zaveznica: ne zbližuje nas z Bogom, ampak nas oddaljuje od Njega. Našo jezo in cepetanje zamenjujemo z domnevno *razočaranostjo Boga*. Toda izvor vsega tega ni naša ljubezen do Njega,

ampak naš ranjeni *ego*, naša nesprejeta krhkost.

Ko v evangeliju beremo Kristusove besede: »Bodite popolni«, želimo slediti temu nasvetu, ga vključiti v svoje življenje, vendar tvegamo, da ga razumemo kot: »Vse naredite popolno!« Lahko celo pomislimo, da če ne opravimo vsega s popolnostjo, potem Bogu nismo všeč, nismo pravi učenci. Vendar Jezus takoj pojasni pomen svojih besed: »Bodite popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče« (Mt 5,48). Gre za popolnost, ki nam jo ponuja Bog, ko nas naredi deležne svoje božje narave. Gre za popolnost večne Ljubezni, največje Ljubezni, »Ljubezni, ki poganja Sonce in vse zvezde«, <sup>[4]</sup> iste Ljubezni, ki nas je ustvarila kot svobodne in nas odrešila, »ko smo bili še grešniki« (Rim 5,8). Za nas je ta popolnost v tem, da živimo kot božji otroci, zavedajoč se naše vrednosti v njegovih očeh, ter nikdar ne

izgubimo upanja in veselja, ki izhajata iz gotovosti, da smo otroci tako dobrega Očeta.

Upoštevajoč nevarnost perfekcionizma lahko rečemo, da človekovo ugajanje Bogu ni v naših rokah, ampak v njegovih. »V tem je ljubezen: ne, da smo mi ljubili Boga, ampak da je on nas ljubil in poslal svojega Sina v spravo za naše grehe« (1 Jn 4,10). Zato se moramo odpovedati temu, da bi Bogu narekovali, kako naj bi se odzval na naše življenje. Mi smo ustvarjenine, in zato se moramo naučiti spoštovati njegovo svobodo, ne da bi mu vsiljevali razloge, *zakaj* naj nas ljubi, ali predpostavljali, *zakaj* naj nas *ne* bi ljubil. Dejansko nam je svojo ljubezen izkazal, zato od nas na prvem mestu pričakuje, da mu pustimo, da nas ljubi na svoj način.

**Bog nas ljubi prostovoljno**

Zakaj nam je tako težko razumeti božjo logiko? Ali nimamo dovolj dokazov, kako daleč je pripravljen iti Bog Oče, da bi nas osrečil? Ali se ni Jezus vpričo apostolov opasal s platnom in jim umil noge?

Po besedah svetega Pavla Bog celo lastnemu Sinu ni prizanesel, da bi nam omogočil večno srečo (prim. Rim 8,32). Hotel nas je ljubiti z največjo ljubeznijo, vse do skrajnosti. Vendar pa včasih še vedno mislimo, da nas bo Bog ljubil v tolikšni meri, kolikor bomo *dosegli ustrezno raven*, oziroma če bomo *izpolnjevali neke pogoje*. To je protislovje. Mar mora majhen otrok dokazovati, da je »vreden« ljubezni svojih staršev? S tem ko se skušamo izkazati »vredne«, morda ne iščemo drugega kot sami sebe. Morda v nas prevlada negotovost, potreba po iskanju stabilnih, fiksnih opornih točk, in mislimo, da jih bomo našli v naših

dejanjih, naših zamislih, v našem dojemanju stvarnosti.

Vendar nam povsem zadostuje, da zremo Boga, našega Očeta, in počivamo v njegovi ljubezni. Pri Jezusovem krstu in njegovem spremenjenju na gori odraža glas Boga Očeta zadovoljstvo nad svojim Sinom. Tudi mi smo bili krščeni in po njegovem trpljenju smo deležni njegovega notranjega življenja, njegovih zaslug, njegove milosti. To je razlog, da nas Bog Oče lahko gleda z zadovoljstvom, navdušenjem. Evharistija nam med drugim daje zelo jasno sporočilo o tem, kaj Bog čuti do nas: žejen je bližine vsakega izmed nas, hrepeneče nas čaka, kolikor je potrebno, želi si intimnosti in našega odgovora na ljubezen.

## **Boj zaljubljene duše**

Odkritje božje ljubezni do nas je največji nagib, ki ga lahko najdemo, da bi ljubili. Podobno je »prvi nagib

za oznanjevanje evangelija Jezusova ljubezen, ki smo jo prejeli. Izkušnja, da nas ljubi on, ki nas je odrešil, nas nagiba, da ga ljubimo vedno bolj».<sup>[5]</sup> Ne gre za abstraktne ideje. To vidimo v tako človeških primerih, kot je obsedenec iz Geraške dežele, ki je, potem ko ga je Jezus osvobodil in je videl, kako so njegovi rojaki Učitelja zavrnil, »prosil, da bi smel biti z njim« (Mr 5,18). To vidimo tudi v Bartimaju, ki je po ozdravljenju slepote »šel po poti za njim« (Mr 10,52). Končno je to vidno tudi pri Petru, ki šele potem, ko odkrije globino Jezusove ljubezni, ki mu odpušča in mu zaupa tudi po njegovi izdaji, lahko sledi Gospodovemu klicu: »Hodi za menoj!« (Jn 21,19). Odkritje božje ljubezni je najmočnejša gonilna sila našega življenja. V tem je izvir našega boja.

Sveti Jožefmarija nas je vabil, naj o tem premišljujemo z zornega kota našega božjega otroštva: »Otroci ... si

še kako prizadevajo, da bi se pred starši dostojno vedli! Kraljevi otroci v prisotnosti svojega očeta skušajo ohraniti kraljevsko dostojanstvo. In ti ... ali ne veš, da si vedno pred velikim kraljem, svojim Bogom Očetom?»<sup>[6]</sup>  
Božja navzočnost njegovih otrok ne navdaja s strahom. Niti takrat, ko padejo. Preprosto zato, ker nam je On sam hotel na najjasnejši možen način povedati, da nas pričakuje tudi takrat, ko pademo. Kakor oče iz prilike je željan, da nam pride naproti, kakor hitro mu to dovolimo, da se nam vrže v objem in nas zasuje s poljubi (prim. Lk 15,20).

Če se nas kdaj loteva strah pred tem, da bi užalostili Boga, se lahko vprašamo: Me ta strah združuje z Bogom, tako da več mislim nanj? Ali pa me usmerja na mene: na moja pričakovanja, na moj boj, na moje dosežke? Me vodi k temu, da prosim Boga odpuščanja pri spovedi in sem navdan z radostjo, ker vem, da mi

odpušča, ali pa me vodi v obup? Mi pomaga, da z veseljem začnem znova, ali pa me zapira v mojo žalost, v moj občutek nemoči, v frustracijo, ki je posledica boja, temelječega na mojih lastnih močeh ... in na rezultatih, ki jih *dosegam*?

## **Marijin nasmeh**

Neki dogodek iz življenja svetega Jožefmarija nam lahko pomaga to bolje razumeti. Gre za eno od zabeležk o njegovem notranjem življenju, ki jih je pisal, da bi olajšal delo svojemu duhovnemu voditelju. Čeprav je nekoliko dolga, jo je vredno navesti v celoti:

»Danes zjutraj – tako kot vedno, kadar za to ponižno prosim, ne glede na to, ob kateri uri grem spat – sem se prebudil iz globokega spanca, kakor da bi me nekdo poklical, in bil sem prepričan, da je čas, da vstanem. Dejansko je bila ura četrto do šestih. Včeraj zvečer sem, kar je prav tako

moja navada, Gospoda prosil, naj mi da moči, da premagam lenobo, ko se zbudim, kajti – to priznam v lastno sramoto – silno težko mi je izpolniti nekaj tako majhnega in precejkrat se zgodi, da kljub tistemu nadnaravnemu klicu ostanem še nekaj časa v postelji. Danes, ko sem videl, koliko je ura, sem začel moliti, boril sem se ... in ostal pod odejo. Ko je moja budilka (ki je že nekaj časa pokvarjena) kazala četrťez šest, sem končno vstal in v skrajnem ponižanju padel na obraz, priznal svojo krivdo – *Serviam!* –, se oblekel in pričel s svojo meditacijo. Torej, med pol sedmo in četrť do sedmih sem videl, kako je bilo kar precej časa obličje moje Marije Poljubov navdano z veseljem, z radostjo. Dobro sem pogledal: zdelo se mi je, da se smehlja, ker je name tako delovalo, vendar se ustnice niso premikale. Povsem mirno sem svoji Materi izrekel mnogo laskavih besed.«<sup>[7]</sup>

Kot cilj si je zadal nekaj, kar morda tudi od nas včasih zahteva boj: vstajanje ob točno določeni uri. A mu ni uspelo. To je bilo zanj ponižujoče. Vendar svoje jezice in ponižanja ne meša z veličino božjega srca. Po tem porazu je uzrl Marijo, kako se mu je nasmehnila. Ali ni res, da smo nagnjeni k mišljenju, da je Bog zadovoljen z nami, kadar, in morda samo takrat, ko stvari opravimo dobro? Zakaj zamenjujemo naše osebno zadovoljstvo z božjim nasmehom, z njegovo nežnostjo in ljubeznivostjo? Ali ni ravno tako ganjen, ko po še enem padcu znova vstanemo?

Najbrž smo že velikokrat Mariji rekli, naj za nas pri Gospodu reče dobro besedo: *ut loquaris pro nobis bona*. Včasih smo si morda celo predstavljali te pogovore med njo in njenim Sinom. Pri molitvi se lahko prav zares vživimo v to intimnost in poskušamo zreti Marijino in

Jezusovo ljubezen do vsakega izmed nas.

»Iskanje Marijinega nasmeha ni pobožna ali zastarela sentimentalnost, temveč je pravi izraz živega in globoko človeškega odnosa, ki nas povezuje z njo, ki nam jo je Kristus izročil kot Mater. Želja po zrenju Marijinega nasmeha ni prepuščanje nebrzdani domišljiji.«<sup>[8]</sup>  
Na to je spomnil Benedikt XVI. v Lurdu, ko je govoril o mali Bernardki. Pri svojem prvem prikazovanju, preden se je predstavila kot Brezmadežna, se ji je Marija samo nasmehnila. »Marija ji je najprej dala spoznati svoj nasmeh, kot da bi bil to najprimernejši vstop v razodetje njene skrivnosti.«<sup>[9]</sup>

Tudi mi želimo videti in živeti v tem nasmehu. Naše napake, pa naj bodo še tako velike, ga ne morejo izbrisati. Če znova vstanemo, lahko s pogledom poiščemo njene oči in

ponovno nas bo prevzelo njeno veselje.

---

[1] *Pot*. Zgodovinsko-kritična izdaja, opomba k št. 746.

[2] Frančišek, Sporočilo svetega očeta Frančiška za 33. svetovni dan mladih, 25. 3. 2018.

[3] Fernando Ocáriz, Pastirsko pismo, 14. 2. 2017, št. 8.

[4] Dante Alighieri, *Božanska komedija*, Raj, 33. spev.

[5] Frančišek, apost. spod. *Evangelii Gaudium*, 24. 11. 2013, št. 264.

[6] *Pot*, št. 265.

[7] Sv. Jožefmarija, *Zasebni zapiski*, št. 701; v: Andrés Vázquez de Prada, *Ustanovitelj Opus Dei*, 1. knjiga, str. 426.

<sup>[8]</sup> Benedikt XVI., Homilija, 15. 9. 2008.

<sup>[9]</sup> Prav tam.

.....

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
sl-si/article/ziveti-je-zame-kristus-8-  
kako-ugajati-bogu-svetost-in-  
perfekcionizem/](https://opusdei.org/sl-si/article/ziveti-je-zame-kristus-8-kako-ugajati-bogu-svetost-in-perfekcionizem/) (11. Mar. 2026)